

ние казало: „Мила ябълчице, наспи се по-скоро и ела при менъ!“

Ябълката не чула гласа на момиченцето.

Тогава то почнало да моли слънцето и птичкитѣ да му помогнатъ и разбудятъ ябълката.

Птичкитѣ шумно си пѣяли, слънцето ясно свѣтѣло и нагрѣвало съ своитѣ лъчи ябълката, а тя още спокойно си спѣла.

Листата леко зашумѣли. Изведнажъ подухналъ вѣтрецъ. Момиченцето се обърнало и къмъ него съ сжщата молба. Вѣтрецътъ му отговорилъ:

„Ей сега, мило дѣте, азъ ще разбудя ябълчицата и ще я подхвърля въ твоята гиздава престилчица“.

Радостно повдигнало момиченцето престилчицата си и съ нетърпение гледало, какъ ще се събуди ябълката. Вѣтрътъ почналъ да клати клонетѣ на дървото и захваналъ да духа тѣй силно, щото тя тупнала въ престилката му. Заедно съ нея се пробудили други още двѣ-ябълки и тѣй сжщо паднали въ престилчицата на момиченцето. То взело червенобузеститѣ ябълки и радостно извикало:

„Благодаря ти, милички вѣтре, за гдѣто разбуди ябълчицата!“ — Радостно и зачервено като ябълката момиченцето припнало къмъ дома си.

Прѣв. Калинка Малинка.

